

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 257/2014-37

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 24. apríla 2014 predbežne prerokoval sťažnosť A. M., zastúpenej Advokátskou kanceláriou Vojčik & Partners, s. r. o., Rázusova 28, Košice, v mene ktorej koná advokát JUDr. Leo Vojčik, vo veci namietaného porušenia jej základných práv na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom a rozsudkami Okresného súdu Pezinok z 9. novembra 2011 v konaní vedenom pod sp. zn. 9 C/23/2008 a Krajského súdu v Bratislave zo 14. augusta 2013 v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Co/27/2012 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť A. M. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 20. novembra 2013 doručená sťažnosť A. M. (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6

ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom a rozsudkami Okresného súdu Pezinok (ďalej len „okresný súd“) z 9. novembra 2011 v konaní vedenom pod sp. zn. 9 C/23/2008 a Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) zo 14. augusta 2013 v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Co/27/2012. Sťažnosť bola doplnená na základe výzvy ústavného súdu podaniami jej právneho zástupcu doručenými ústavnému súdu 20. januára 2014 a 3. marca 2014.

Sťažovateľka v sťažnosti a jej doplnení uviedla, že «namieta arbitrárny a svojvoľný postup Okresného súdu... a postup Krajského súdu... pri aplikácii noriem občianskeho práva upravujúcich režim premlčania nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia a súvisiacich právnych noriem (osobitne zákazu výkonu práva v rozpore s dobrými mravmi).

Namieta aj nezákonnosť rozsudkov okresného súdu a krajského súdu, ktoré vidí v tom, že prvostupňový súd uviedol nepravdivý skutkový záver tým, že sama sťažovateľka cit. „uviedla, že zložito peniazu do pokladne odporcu v1. rade a zároveň uviedla, že odporkyňu v 2. rade ako povinný subjekt označila pre prípad, že si plnenie ponechala ona“, čo nie je pravda a sťažovateľka taký výrok nikdy nepovedala.

Druhým dôvodom rozhodnutia prvostupňového súdu bol právny záver, že sťažovateľka mala najmenej od 18. 11. 2005 cit. „vedomosť o tom, že jeden so subjektov označených v návrhu na začatie konaniu si plnenie ponechal a mala možnosť uplatniť svoj nárok im vydanie bezdôvodného obohatenia tak, ako to urobila návrhom na začatie konaniu“. Prvostupňový súd týmto deformovaným výkladom ustanovenia § 107 Občianskeho zákonníka v znení neskorších predpisov (Okresný súd Pezinok týmto výkladom úplne poprel obsah a účel dotknutého zákonného ustanovenia ako aj zmysel rozlíšenia subjektívnej premlčacej doby a objektívnej premlčacej doby) poškodil základné právo sťažovateľky na spravodlivé súdne konanie. Takýto postup súdu sťažovateľka považuje za protizákonný, keďže v snahe vyhnúť sa bližšiemu skúmaniu skutkového stavu a použitiu správnej právnej kvalifikácii súd tendenčne zamietol žalobu s odvolaním sa na inštitút premlčania.

Odvolací súd uvedený stav porušenia práv sťažovateľky nenapravil, ale vnútorne logicky rozporuplným spôsobom Rozsudok odvolacieho súdu odôvodnil tak, že odcitoval niektoré prípady zodpovedajúce závery ustálenej súdnej praxe (ktoré svedčia skôr

v prospech sťažovateľky) a tieto následne poprel niekoľkoriadkovým vlastným odôvodnením, prostredníctvom ktorého zároveň úplne poprel vyjadrenia všetkých účastníkov konania a výsledky dokazovania vykonaného prostredníctvom listinných dôkazov - odvolací súd prehliadol obsah oboch zmlúv uzavretých medzi dotknutými účastníkmi konania, obsah všetkých listov sťažovateľky adresovaných žalovaným a opatrovníčke žalovanej v 2. rade..., skutkové tvrdenia sťažovateľky, ktoré uviedla vo svojej žalobe rovnako tak vyjadrenia právneho zástupcu žalovanej v 1. rade o nedostatku pasívnej vecnej legitímácie v dôsledku právneho režimu zastúpenia na základe plnomocenstva ako aj výsledky výsluchu opatrovníčky i Predávajúcej o okolnostiach prevodu vlastníctva bytu.

V závere odôvodnenia Rozsudku odvolacieho súdu súd pomerne zmätočne s odkazom na § 219 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku v znení neskorších predpisov konštatuje, že sa stotožňuje s odôvodnením Rozsudku súdu prvého stupňa (z hľadiska zistenia skutkového i stavu ako aj z hľadiska právnej kvalifikácie), a to aj napriek tomu, že v predchádzajúcej časti i odôvodnenia svojho rozhodnutia uviedol skutkové zistenia, ktoré záverom prvostupňového súdu odporujú (prvostupňový súd konštatuje alternatívnu vedomosť sťažovateľky o jednej; alebo o druhej zodpovednej osobe, odvolací súd však usudzuje, že sťažovateľka vedela jednoznačne, kto si zálohu ponechal). Z konania a záverov odvolacieho súdu nie zrejmé, na základe akého dôvodu teda vlastne odvolací súd prijal záver, že námietka premlčania je dôvodná.

Odôvodnenie Rozsudku odvolacieho súdu je obrazom snahy súdu rozhodnúť predmetnú vec: bez bližšieho jej skúmania, a to tak po skutkovej ako aj právnej stránke, hoci bolo potrebné oveľa i precíznejšie analyzovať skutkové okolnosti a následne prijať takejto analýze zodpovedajúce právne závery (odvolací súd úplne opomenul analyzovať ťažiskové skutkové okolnosti prípadu,, keďže z odôvodnenia rozsudku odvolacieho súdu nie je zrejmú, v ktorom okamihu podľa jeho názoru došlo k bezdôvodnému obohateniu, kto a na koho úkor sa bezdôvodne obohatil a na základe akého právneho dôvodu možno jednoznačne usúdiť, že v danom prípade je kauzou sporu vydanie bezdôvodného obohatenia).

Je nepochopiteľné, že odvolací súd nepovažoval za potrebné vypočuť sťažovateľku o okolnostiach úhrady zálohy a so zreteľom na obsah súdneho spisu považoval za dostatočné i odôvodnenie potvrdzujúceho výroku pozostávajúce zo štyroch viet

obsahujúcich navyše i nepravdivé skutkové závery - v uvedených štyroch vetách totiž odvolací súd konštatuje, že sťažovateľka adresovala svoje listy Realitnej kancelárii, ktorej poskytla plnenie a táto plnenie od i sťažovateľky prijala (poznáme, že sťažovateľka adresovala svoje listy obom žalovaným) spôsobom, ktorý jej vtedy predpisovala zmluva uzavretá medzi ňou a Predávajúcou). Hoci je z odôvodnenia Rozsudku odvolacieho súdu zrejmé, že sa odvolací súd s obsahom listinných dôkazov oboznámil, súd napriek tomu v odôvodnení potvrdzujúceho výroku uviedol i skutkový záver, ktorý je v rozpore s listinnými dôkazmi a skutkovými tvrdeniami sťažovateľky, Realitnej kancelárie a opatrovníčky Predávajúcej odporujúceho zistenému skutkovému stavu ako aj záverom ustálenej súdnej praxe; oba rozsudky - Rozsudok súdu prvého stupňa ako aj Rozsudok odvolacieho súdu trpia čiastočne aj vadou nepreskúmateľnosti, keďže z odôvodnenia uvedených rozhodnutí nie je zrejmé, ako oba súdy dospeli k svojim skutkovým zisteniam a právnym záverom (vada nepreskúmateľnosti pre nedostatok dôvodov postihuje aj odôvodnenie výroku o trovách konania).

Sme presvedčení, že nie je ústavne akceptovateľné, ak súd svoje rozhodnutie odôvodní klamným skutkovým zistením nevšímajúc si podstatnú časť obsahu súdneho spisu a argumentácie účastníkov konania.

Právny záver prvostupňového súdu a odvolacieho súdu je arbitrárny, nakoľko sa nezakladá na žiadnom existujúcom dôkaze,

Odvolací súd v Rozsudku odvolacieho súdu takmer vôbec nereagoval na právnú a skutkovú argumentáciu sťažovateľky uvedenú v jej odvolaní zo dňa 7. decembra 2011, sp. zn. 9 C 23/2008 voči Rozsudku súdu prvého stupňa (odvolací súd reagoval iba na námietku, že sťažovateľka nemala na prvom stupni priestor vyjadriť sa k pochybnostiam súdu v otázke premlčania jej nároku), pričom súd v odôvodnení svojho rozhodnutia neuviedol žiadny dôvod takéhoto postupu.»

Sťažovateľka sa domnieva, že je aj v rozpore s judikatúrou všeobecných súdov i Ústavného súdu Českej republiky, ak okresný súd a tiež krajský súd jej návrh zamietli, a podľa nej ich rozhodnutia nie sú riadne odôvodnené, a sú teda nepreskúmateľné.

Sťažovateľka tiež poukazuje na to, že „prostredníctvom sťažnosti napadla postup odvolacieho v spojení s postupom prvostupňového súdu pre zbytočné priesťahy v konaní.

... Okresný súd Pezinok do dnešného dňa nerozhodol o trovách konania bez náležitého odôvodnenia takéhoto postupu (Krajský súd v Bratislave postup prvostupňového súdu posúdil ako vecne správny), čo podľa nášho názoru iba dotvára celkový dojem o nezákonnosti postupu prvostupňového súdu a odvolacieho súdu v predmetnej veci. Podľa názoru Okresného súdu Pezinok ako aj Krajského súdu v Bratislave je postup súdu spočívajúci v tom, že 5 rokov rozhoduje o žalobe sťažovateľky z hľadiska premlčania jej práva, aby následne prijal rozhodnutie iba v merite veci bez rozhodnutia o trovách konania, o ktorých nerozhodne ani počas ďalších niekoľkých mesiacov od právoplatného výroku vo veci samej, v súlade so zákonom a nepredstavuje žiadne porušenie práv sťažovateľky. Podľa nášho názoru ide o hrubé porušenie práva sťažovateľky na spravodlivé súdne konanie a zneužitie procesných nástrojov určených pre rozhodovanie zložitých právnych vecí...“.

Sťažovateľka na základe uvedeného žiada, aby ústavný súd takto rozhodol:

„1. Okresný súd Pezinok v konaní vedenom pod sp. zn. 9 C 23/2008 a Krajský súd v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Co/27/2012 porušili základné právo A. M. na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy..., jej právo na verejné prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy..., ako aj jej právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 prvej vety Dohovoru.

2. Rozsudok Okresného súdu Pezinok zo dňa 9. 11. 2011, č. k. 9 C 23/2008 - 125 a rozsudok Krajského súdu v Bratislave zo dňa 14. 8. 2013, č. k. 2 Co/27/2012 -144 sa zrušujú a vec sa vracia na ďalšie konanie Okresnému súdu Pezinok.

3. A. M. priznáva primerané finančné zadosťučinenie vo výške 3000 €, ktoré je Krajský súd v Bratislave povinný zaplatiť na účet A. M. do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

4. A. M. priznáva náhradu trov konania, ktorú je Krajský súd v Bratislave povinný zaplatiť na účet A. M. do 1 mesiaca od právoplatnosti tohto nálezu.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh prerokuje bez prítomnosti sťažovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na jej odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu, že nemá právomoc na jej prerokovanie, že sťažnosť nemá náležitosti predpísané zákonom, že je neprípustná alebo podaná niekým zjavne neoprávneným, alebo podaná oneskorene. Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd odmietnuť aj sťažnosť, ktorá je zjavne neopodstatnená.

O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu verejnej moci (v tomto prípade okresného súdu v občianskoprávnom konaní) nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva, ktoré označil sťažovateľ pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom tohto orgánu a základným právom, porušenie ktorého sa namietalo, ako aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktoré vylučujú, aby tento orgán (všeobecný súd) porušoval označené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takú možnosť reálne nepripúšťajú (obdobne III. ÚS 41/09, III. ÚS 308/2010, III. ÚS 432/2013).

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietahov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom. Verejnosť možno vylúčiť len v prípadoch ustanovených zákonom.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom.

Podľa § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde je ústavný súd viazaný návrhom na začatie konania okrem prípadov výslovne ustanovených v tomto zákone. Význam tohto ustanovenia pre rozsah prieskumnej právomoci ústavného súdu je zvýraznený aj povinným právnym zastúpením sťažovateľa.

Ústavný súd pri posudzovaní sťažnosti sťažovateľa a rozhodovaní o nej vychádzal z týchto zistení:

1. K namietanému porušeniu základného práva sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy postupmi okresného súdu a krajského súdu v označených konaniach

Pri predbežnom prerokovaní sťažnosti sťažovateľky v časti namietajúcej porušenie jej základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru vychádzal ústavný súd zo svojej stabilizovanej judikatúry, podľa ktorej podstatou, účelom a cieľom práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov je odstránenie právnej neistoty (III. ÚS 61/98). Zároveň zo stabilizovanej judikatúry ústavného súdu v nadväznosti na takto vymedzený účel označených práv vyplýva, že ochranu základnému právu na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov upravenému v čl. 48 ods. 2 ústavy (čo platí aj vo vzťahu k čl. 6 ods. 1 dohovoru) ústavný súd poskytuje len vtedy, ak bola sťažnosť ústavnému súdu podaná v čase, keď k namietanému porušovaniu práva ešte mohlo dochádzať a nečinnosť orgánu verejnej moci v tom čase ešte mohla trvať (napr. mutatis mutandis II. ÚS 387/06, IV. ÚS 46/07, IV. ÚS 263/08, I. ÚS 28/08).

Zo zistenia ústavného súdu vyplýva, že sťažovateľka sa ústavnej ochrany svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupmi okresného súdu a krajského súdu domáha až v čase (jej sťažnosť bola ústavnému súdu doručená 20. novembra 2013), keď k porušovaniu označených práv už nemohlo dochádzať (rozhodnutie okresného súdu v spojení s rozhodnutím krajského súdu, ktorými bol návrh sťažovateľky zamietnutý, nadobudli právoplatnosť 20. septembra 2013). Ústavný súd navyše dodáva, že okresný súd jej návrh zamietol už 9. novembra 2011 a krajský súd vo veci rozhodol 14. augusta 2013. Na základe uvedeného ústavný súd konštatuje, že už sama táto skutočnosť nesignalizuje možnosť vysloviť porušenie označených práv sťažovateľky po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie.

Vzhľadom na odstránenie stavu právnej neistoty sťažovateľky právoplatným skončením predmetného konania vo veci samej v čase podania sťažnosti už k porušovaniu jej označených práv nemohlo dochádzať, preto ústavný súd sťažnosť v tejto časti mohol odmietnuť ako zjavne neopodstatnenú podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Vzhľadom na nadobudnutie právoplatnosti meritórneho rozhodnutia okrem výroku o trovách konania ešte pred podaním sťažnosti ústavnému súdu prichádzalo v danom prípade v rámci jej predbežného prerokovania do úvahy posúdenie možnosti jej prijatia na ďalšie konanie iba v časti týkajúcej sa rozhodovania okresného súdu o trovách konania.

Aj keď už ústavný súd vyslovil, že „Aj na súdne konanie v časti týkajúcej sa iba náhrady trov súdneho konania sa vzťahuje základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy“ (III. ÚS 145/02), dospel v okolnostiach danej veci k záveru, že od rozhodnutia okresného súdu vo veci samej, ktorým rozhodol, že o trovách konania rozhodne samostatným uznesením (t. j. od 9. novembra 2011), uplynuli do podania sťažnosti (20. november 2013), resp. do predbežného prerokovania sťažnosti ústavným súdom (apríl 2014), viac ako dva roky, ale v danom prípade sťažovateľka sťažnosť na zbytočné prietahy predsedovi okresného súdu, aby bolo čo najskôr rozhodnuté o náhrade trov súdneho konania nepodala, teda nevyčerpala všetky právne prostriedky na nápravu v jej veci, ktoré jej umožňovalo

ustanovenie § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde v spojení s § 62 až § 68 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, resp. sťažovateľka (sama advokátka, zastúpená kvalifikovaným právnym zástupcom) o tom ústavnému súdu nepredložila žiaden dôkaz (§ 50 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

Ústavný súd preto mohol jej sťažnosť v tejto časti odmietnuť aj pre neprípustnosť, resp. pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

2. K namietanému porušeniu základného práva sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru rozsudkom okresného súdu z 9. novembra 2011 v konaní vedenom pod sp. zn. 9 C/23/2008.

Ústavný súd v súvislosti so sťažovateľkou namietaným porušením označených práv podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru rozsudkom okresného súdu, ktorým zamietol jej žalobu o vydanie bezdôvodného obohatenia, konštatuje, že pre nedostatok právomoci nie je príslušný na rozhodnutie o tejto časti jeho sťažnosti. V čl. 127 ods. 1 ústavy je totiž zakotvená zásada subsidiarity ústavného súdu vo vzťahu k všeobecným súdom, podľa ktorej je ústavný súd oprávnený rozhodovať o ochrane základných práv a slobôd iba vtedy, ak o ich ochrane nerozhoduje iný súd. V danom prípade o rozsudku okresného súdu (odvolaní sťažovateľky proti nemu) rozhodoval krajský súd ako súd odvolací, t. j. sťažovateľka sa domáhala ochrany svojich práv právnymi prostriedkami v systéme všeobecných súdov. Ústavný súd preto odmietol sťažnosť sťažovateľky v tejto časti pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

3. K namietanému porušeniu základného práva sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru rozsudkom krajského súdu zo 14. augusta 2013 v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Co/27/2012.

K namietanému porušeniu ústavou garantovaného práva na súdnu ochranu, resp. analogického práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru by mohlo dôjsť rozhodnutím všeobecného súdu nielen tým, ak by tento fakticky odňal možnosť komukoľvek domáhať sa alebo brániť svoje právo na všeobecnom súde (napr. II. ÚS 8/01), ale aj tým, ak by tento súd rozhodol arbitrárne, bez náležitého odôvodnenia svojho rozhodnutia (napr. I. ÚS 241/07), alebo vtedy, ak by sa pri výklade a aplikácii zákonného predpisu natoľko odchyľil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (napr. III. ÚS 264/05).

Ústavný súd už v rámci svojej judikatúry vyslovil, že obsahom základného práva na súdnu ochranu je umožniť každému reálny prístup k súdu, pričom tomuto základnému právu zodpovedá povinnosť súdu o veci konať a rozhodnúť (napr. II. ÚS 88/01), ako aj konkrétne procesné garancie v súdnom konaní. Obdobne čl. 6 ods. 1 dohovoru zahŕňa „právo na súd“, to znamená právo začať konanie na súde v „občianskoprávných veciach“ ako jeden z jeho aspektov. K nemu pristupujú záruky ustanovené čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o organizáciu, zloženie súdu a vedenie procesu. Kvalita procesu zahrnutá v práve na spravodlivé súdne konanie v zmysle čl. 6 ods. 1 dohovoru je zabezpečovaná zárukami procesného a inštitucionálneho charakteru (III. ÚS 136/03).

Ústavný súd je oprávnený a povinný posúdiť neústavnosť konania, resp. rozhodovania všeobecných súdov, t. j. či v konaní pred nimi nedošlo k porušeniu ústavnoprávných princípov konania (čl. 46 až čl. 48 ústavy). Reálne uplatnenie a garantovanie základného práva na súdnu ochranu nielenže neznamená právo na úspech v konaní, ale ani nárok na to, aby všeobecné súdy preberali alebo sa riadili výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorý predkladá účastník konania.

Toto zákonné ustanovenie je potrebné z hľadiska základného práva na súdnu a inú právnu ochranu v zmysle čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru vykladať a uplatňovať s ohľadom na príslušnú judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“). Aj v ďalších rozhodnutiach ESLP, napr. v rozsudku z 21. januára 1999 vo veci Garcia Ruiz v. Španielsko, konštatoval, že podľa štandardnej judikatúry súdu reflektujúcej princíp riadneho chodu spravodlivosti

musia súdne rozhodnutia v dostatočnej miere obsahovať dôvody, na ktorých sú založené. Povinnosť odôvodňovať rozhodnutie nemôže byť ponímaná v takom zmysle, že je potrebné vysporiadať sa s každým argumentom. Podľa rozsudku ESLP vo veci Helle v. Fínsko z 19. decembra 1998 sa odvolací súd pri potvrdení prvostupňového rozhodnutia (zamietnutí odvolania) v princípe môže obmedziť na prevzatie odôvodnenia súdu nižšieho stupňa. Podľa doterajšej judikatúry ústavného súdu z citovaných článkov ústavy a dohovoru však nemožno vyvodzovať, že dôvody uvedené súdom sa musia zaoberať zvlášť každým bodom, ktorý niektorý z účastníkov konania môže považovať za zásadný pre svoju argumentáciu (mutatis mutandis I. ÚS 56/01).

V tejto súvislosti už ústavný súd uviedol, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzal do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované právo účastníka na spravodlivé súdne konanie (m. m. IV. ÚS 112/05, I. ÚS 117/05). K obdobným záverom dospel pri interpretácii čl. 6 ods. 1 dohovoru i ESLP, ktorý napr. vo veci Torija v. Španielsko (sťažnosť č. 18390/91) konštatoval, že čl. 6 ods. 1 dohovoru zaväzuje súdy uviesť dôvody pre svoje rozhodnutia..., čo však na druhej strane neznamená, že sa vyžaduje, aby na každý argument účastníka bola daná podrobná a vyčerpávajúca odpoveď v rozsahu uspokojujúcom samotného sťažovateľa.

Sťažovateľka predložila ústavnému súdu rozsudky okresného súdu a krajského súdu, ako aj ďalšie listinné dôkazy. Po preskúmaní predmetných rozhodnutí ústavný súd konštatoval, že odôvodnenie rozsudku krajského súdu, v ktorom sa navyše plne stotožnil s rozsudkom okresného súdu a jeho skutkovými a právnymi závermi (pretože ho považoval za vecne správne podľa § 219 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku), síce nedalo odpovede na všetky argumenty sťažovateľky uvedené v odvolaní, ale jeho právny záver na s. 6 vychádzajúci z odôvodnenia okresného súdu k začiatku a uplynutiu subjektívnej premlčacej doby a predtým tiež k aplikácii ustanovení § 107 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka (na s. 5) je v danom prípade logický a v konečnom dôsledku nemôže vyústiť do spochybnenia

právnych záverov všeobecných súdov, ktoré sú iba odlišné od právnych argumentov sťažovateľky.

Z ústavnoprávneho hľadiska preto niet žiadneho dôvodu, aby sa spochybňovali právne závery napadnutého odvolacieho konania a rozhodnutia krajského súdu. Odôvodnenie napadnutého rozsudku krajského súdu na strane 3 až strane 7 je zrozumiteľné, a preto ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde uzavrel, že rozsudok krajského súdu sp. zn. 2 Co/27/2012 zo 14. augusta 2013 (v spojení s rozsudkom okresného súdu sp. zn. 9 C/23/2008 z 9. novembra 2011) je zlučiteľný so sťažovateľkou označenými právami podľa ústavy a dohovoru a namietané rozhodnutie nemožno v žiadnom prípade dávať do takej spojitosti s obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ktorá by mohla byť prípadne predmetom posudzovania jeho ústavnosti v konaní o veci samej.

Vychádzajúc z uvedeného ústavný súd odmietol sťažnosť sťažovateľky aj v tejto časti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti (obdobne napr. III. ÚS 117/09, III. ÚS 166/2011).

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti bolo preto už bez právneho významu rozhodovať o ďalších požiadavkách sťažovateľky.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 24. apríla 2014